

«Vaig a l'Escolania de Montserrat amb molta il·lusió»

El Pau Plana Díaz és un lleidatà que té 10 anys i està cursant 5è de primària a l'Escolania de Montserrat i en la següent entrevista ens explica com és el seu dia a dia. Els seus pares, en Pau i la Noèlia, i la seva germana, la Teresa que té 8 anys, també ens han explicat com viuen el fet que en Pau estigui durant tota la setmana a 140 quilòmetres de Lleida. El proper 3 de març es fa una jornada de portes obertes a l'Escolania, una bona manera de conèixer com viuen aquests nois a la Santa Muntanya. Per a més informació: www.escolania.cat.

Pau, com vas conèixer l'Escolania i què et va motivar per apuntar-t'hi?

El meu avi patern i el germà del meu pare ja van ser escolans i abans de formar-ne part ja la coneixia una mica, i també perquè hi pugem amb tota la família cada any per la Mare de Déu de Montserrat. A principis del 2017 tenia clar que volia passar les proves però si m'agafaven, tenia dubtes d'acceptar. Finalment, vaig dir que sí i tot i que el primer trimestre de l'any passat va ser força dur, fa un any que vaig a l'Escolania amb molta il·lusió. He fet nous amics i puc gaudir de la música, que m'agrada molt. Ja tinc ganes de començar la gira al mes de juny que serà a Alemanya.

Família, quin contacte teniu amb el Pau durant la setmana?

Teresa: Parlem per telèfon, al vespre, dos cops per setmana i el veiem tota la família per la televisió a les Vespres. Els meus pares també el veuen quan canta la Salve, però jo soc al menjador a aquella hora. Divendres a la tarda l'anem a buscar i el diumenge el portem a Montserrat i passem tot el dia allà amb les altres famílies d'escolans. Depèn del dia, ens quedem més o menys estona el diumenge. **Pare:** També es

poden seguir els oficis i pregàries en directe des de www.montserratcomunicacio.cat.

Pau, com és el teu dia a dia?

Ens desperten amb música a les 7.30 hores i després tenim una estona per dutxar-nos, vestir-nos, fem una estona de pregària i esmorzem. Després fem classe i a les 13 h cantem la Salve a l'Abadia. Després dinem i tenim una estona lliure per tornar a fer classe general o de música (depèn del dia). A l'acabar podem fer deures i després tenim assaig i cantem a les Vespres (a les 18.45 hores). A continuació sopem, tenim una estona d'esbarjo i jocs, fem pregària i cap a les 22 hores ens posem a dormir. Tenim educadors les 24 hores.

Família, com valoreu aquests mesos del Pau a l'Escolania?

Pare: Fem una valoració molt positiva. Al principi va ser dur per l'enyorament de les dues parts, però ara hi va molt content tot i que és conscient que ha de cuidar molt la veu per poder continuar a l'Escolania. Va ser una sorpresa que entrés, però va treballar fort i ho va aconseguir. En tot el procés, un dels moments clau va ser el concert que va fer l'Escolania a l'Auditori a l'octubre del 2016, ja que li va acabar de donar l'empenta i la motivació que calia. **Mare:** Quan ho vaig passar més malament van ser les setmanes prèvies que comencés a l'Escolania, a l'estiu del 2017. Tenia una barreja d'emoció i enyorament.

Pau, quina relació tens amb els amics de Lleida i de l'escola d'abans?

Continuo mantenint la relació amb els meus amics de Lleida i també de la Riera (al costat de Torredembarra), on des de petit hi he passat els caps de setmana i les vacances.

Família, què us costa més del fet que el Pau estigui tota la setmana a Montserrat?

Potser és el fet que et perds coses del dia a dia, tot i que hi podem contactar cada dia i des de l'Escolania ens tenen informats setmanalment amb un correu resum de l'activitat de tota la setmana, així com també de qualsevol qüestió, informació o incidència a través del telèfon, correu, reunions i plataformes digitals.

REFLEXIONS

«Veniu... i ho veureu» (Jn 1,39)

Ahir, dia 2 de febrer, festa de la Candelera, celebràvem en l'Església el Dia de la Vida Consagrada. He recordat un encontre de pregària i diàleg sobre la vida consagrada que fa uns dies vaig tenir amb una comunitat de religioses. Apunto alguns dels pensaments que van sortir en la llarga conversa.

Com neix habitualment la vocació religiosa?

Són diversos els camins pels quals un cristià pot sentir-se cridat a la vocació religiosa: la sensibilitat envers els necessitats, el desig d'una autèntica experiència comunitària, l'exemple d'un amic/ga, el seguiment i imitació de figures carismàtiques, ... Però totes aquestes influències són acceptades i assumides quan en l'intim del cor hi ha un desig d'encontre personal amb Jesucrist que és qui realment crida «a aquells que Ell vol» (Mc 3,13).

En el cor de qui és cridat, ressona la paraula de Jesús amb mots semblants als de l'Evangeli: «vés, ven, dona, vine, segueix-me...» (Mt 19,21).

Notem també que hi ha un caliu adobat perquè en puguin sortir vocacions: abans, era un ambient social religiós, l'ambient de família cristiana era molt important... Avui cal afegir-hi altres suports, com els grups o moviments apostòlics. Tots entenem que, en un camp social sembrat de sal, difícilment hi naixerà la flor de la vocació.

Quina resposta es dona a la crida de Jesús?

El qui se sent cridat a la vida religiosa se sent atret, no solament pel misteri de Crist, sinó també pel seu projecte de vida i per la manera com viure'l. El fonamental en l'ànima que s'entrega a Crist és la seva disposició de fill, la donació espiritual i la total disponibilitat, com Jesús: «el meu aliment és fer la voluntat del Pare que m'ha enviat» (Jn 4,34).

Aquesta disponibilitat inclou la lliure renúncia a tota la resta d'opcions que, en circumstàncies ordinàries, serien absolutament lliúres, per centrar-se en un «estil de vida virginal i pobre» com l'anomena el Vaticà II (LG 46).

Una imatge molt estimada en l'Església en referència a la vida consagrada és la dels esposos entre Jesucrist i l'ànima de qui se li entrega.

Hi ha alguns trets que siguin definitoris, que puguem dir propis, de la vida consagrada?

El seguiment radical de Crist i del seu projecte de vida té una formulació concreta en els consells evangèlics, els vots de castedat, pobresa i obediència. Per qui ho mira des de fora pot semblar una imposició dura, jou pesat, de mal portar. Per qui vol oferir el seu cor a Crist, són mitjans que acompanyen a aconseguir els seus nobles propòsits.

Mn. Ramon Sàries